

Υπόθεση C-480/21

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως

Ημερομηνία καταθέσεως:

3 Αυγούστου 2021

Αιτούν δικαστήριο:

Supreme Court (Ιρλανδία)

Ημερομηνία της αποφάσεως του αιτούντος δικαστηρίου:

30 Ιουλίου 2021

Αναιρεσείοντες:

W O

J L

Αναιρεσίβλητη:

The Minister for Justice and Equality

C-480/21 - 1

SUPREME COURT (ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ, Ιρλανδία)

[παραλειπόμενα]

ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 267 ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ ΓΙΑ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ
ΠΑΡΑΠΟΜΠΗΣ

ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

[παραλειπόμενα] [Σύνθεση του Supreme Court (Ανωτάτου Δικαστηρίου)]

[παραλειπόμενα]

ΕΠΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 2003 ΠΕΡΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ
ΣΥΛΛΗΨΗΣ (ΟΠΩΣ ΙΣΧΥΕΙ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ)

ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ W O [παραλειπόμενα]

ΜΕΤΑΞΥ

**THE MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (Υπουργού Δικαιοσύνης
και Ισότητας, Ιρλανδία)**

ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΣ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΥΣΑΣ

ΚΑΙ

W O

ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΣ ΚΑΘΟΥ

ΚΑΙ

[παραλειπόμενα]

**ΕΠΙ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΟΥ 2003 ΠΕΡΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟΥ ΕΝΤΑΛΜΑΤΟΣ
ΣΥΛΛΗΨΗΣ (ΟΠΩΣ ΙΣΧΥΕΙ ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ)**

ΚΑΙ ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΠΟΘΕΣΗΣ J L [παραλειπόμενα]

ΜΕΤΑΞΥ

**THE MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (Υπουργού Δικαιοσύνης
και Ισότητας)**

ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΣ ΠΡΟΣΦΕΥΓΟΥΣΑΣ

ΚΑΙ

J L

ΠΡΩΤΟΔΙΚΩΣ ΚΑΘΟΥ

**ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΗΣ 30ής ΙΟΥΛΙΟΥ 2021 ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΒΟΛΗ ΑΙΤΗΣΕΩΣ
ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΑΠΟΦΑΣΕΩΣ**

**ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΔΥΝΑΜΕΙ ΤΟΥ
ΑΡΘΡΟΥ 267 ΤΗΣ ΣΥΝΘΗΚΗΣ**

[παραλειπόμενα] [διαδικαστικό πλαίσιο]

Με δεδομένο ότι η υπόθεση εισήχθη προς εκδίκαση την 23η Ιουλίου 2021 και ότι η απόφαση εκδόθηκε κατά την ημερομηνία αυτή παρουσία συνηγόρου των διαδίκων και ότι οι διάδικοι είχαν τη δυνατότητα να διατυπώσουν παρατηρήσεις επί σχεδίου διάταξης περί παραπομπής

Με δεδομένο ότι προκύπτει ότι τα πραγματικά περιστατικά και η διαδικασία έχουν όπως εκτίθενται και περιλαμβάνονται στη διάταξη περί παραπομπής που επισυνάπτεται στην παρούσα

Και με δεδομένο ότι το δικαστήριο αυτό εκτιμά ότι η επίλυση της διαφοράς μεταξύ των διαδίκων στην υπό κρίση αίτηση αναιρέσεως θέτει ζητήματα σχετικά με την ορθή ερμηνεία ορισμένων διατάξεων του δικαίου της Ένωσης, ήτοι ζητήματα σχετικά με την απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, και με το κατάλληλο κριτήριο που πρέπει να εφαρμοστεί στην περίπτωση που προβάλλεται αντίρρηση δυνάμει του άρθρου 37 του νόμου του 2003 περί ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, με την οποία υποστηρίζεται ότι παράδοση εκζητούμενου εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ΕΕΣ συνεπάγεται ενδεχομένως προσβολή των δικαιωμάτων του βάσει της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου ή του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΑΠΟΦΑΣΙΣΕ ΝΑ ΥΠΟΒΑΛΕΙ στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, δυνάμει του άρθρου 267 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, τα ακόλουθα ερωτήματα που παρατίθενται στην εν λόγω διάταξη περί παραπομπής:

(1) Πρέπει να εφαρμοστεί το κριτήριο που διατυπώθηκε στην απόφαση LM και επιβεβαιώθηκε στην υπόθεση L και P στην περίπτωση που υφίσταται πραγματικός κίνδυνος να δικαστούν οι υποθέσεις των αναιρεσιόντων ενώπιον δικαστηρίων τα οποία δεν έχουν συσταθεί νομίμως;

(2) Πρέπει να εφαρμοστεί το κριτήριο που διατυπώθηκε στην απόφαση LM και επιβεβαιώθηκε στην υπόθεση L και P στην περίπτωση που πρόσωπο το οποίο σκοπεύει να αντιταχθεί σε αίτηση υποβληθείσα σε σχέση με ΕΕΣ δεν είναι σε θέση να πληροί το εν λόγω κριτήριο καθόσον δεν είναι δυνατό κατά τον κρίσιμο χρόνο να διαπιστωθεί η σύνθεση των δικαστηρίων ενώπιον του οποίου θα δικαστεί η υπόθεσή του λόγω τυχαίας κατανομής των υποθέσεων;

(3) Συνιστά η έλλειψη αποτελεσματικού ενδίκου βοηθήματος προς αμφισβήτηση της νομιμότητας της διαδικασίας διορισμού των δικαστών στην Πολωνία, υπό περιστάσεις κατά τις οποίες προκύπτει ότι οι αναιρεσιόντες δεν είναι σε θέση κατά τον κρίσιμο χρόνο να αποδείξουν ότι τα δικαστήρια ενώπιον των οποίων θα δικαστούν οι υποθέσεις τους αποτελούνται από μη νομίμως διορισθέντες δικαστές, προσβολή της ουσίας του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη η οποία επιβάλλει στο κράτος εκτέλεσης να αρνηθεί την παράδοση των αναιρεσιόντων;

ΚΑΙ ΔΙΑΤΑΣΣΕΙ να αποφυλακιστούν οι πρωτοδίκως καθών μετά την καταβολή εγγύησης [παραλειπόμενα] και την αναστολή της συζήτησης των υπό κρίση αιτήσεων αναιρέσεως μέχρις ότου το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης

εκδώσει την απόφασή του επί των προαναφερθέντων ερωτημάτων ή μέχρι την έκδοση νεότερης διάταξης

[παραλειπόμενα]. [Καταβολή των δικαστικών εξόδων στο πλαίσιο της εθνικής διαδικασίας]

[παραλειπόμενα]

Ολοκληρώθηκε την 30ή Ιουλίου 2021

**AN CHÚIRT UACHTARACH
TO SUPREME COURT (ΑΝΩΤΑΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ)**

[παραλειπόμενα] [Σύνθεση του Supreme Court (Ανωτάτου Δικαστηρίου)]

Μεταξύ/

WO

Αναιρεσιόντος

ΚΑΙ

**MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (Υπουργού Δικαιοσύνης και
Ισότητας)**

Αναιρεσίβλητης

[παραλειπόμενα]

Μεταξύ/

JL

Αναιρεσιόντος

ΚΑΙ

**MINISTER FOR JUSTICE AND EQUALITY (Υπουργού Δικαιοσύνης και
Ισότητας)**

Αναιρεσίβλητης

Διάταξη περί παραπομπής στο Δικαστήριο της 30ής Ιουλίου 2021

Εισαγωγή

1. Το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο) αποφάσισε να υποβάλει στο Δικαστήριο, δυνάμει του άρθρου 267 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ερωτήματα που ανέκυψαν σε σχέση με την απόφαση-πλαίσιο 2002/584/ΔΕΥ του Συμβουλίου, όπως τροποποιήθηκε με την απόφαση-πλαίσιο 2009/299/ΔΕΥ του Συμβουλίου, και το κατάλληλο κριτήριο που πρέπει να εφαρμοστεί στην περίπτωση που προβάλλεται αντίρρηση δυνάμει του άρθρου 37 του νόμου του 2003 περί ευρωπαϊκού εντάλματος σύλληψης, με την οποία υποστηρίζεται ότι παράδοση εκζητούμενου εις βάρος του οποίου έχει εκδοθεί ΕΕΣ συνεπάγεται ενδεχομένως προσβολή των δικαιωμάτων του βάσει της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (στο εξής: ΕΣΔΑ) ή του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (στο εξής: Χάρτης). Στην υπόθεση *Celmer*, κατόπιν προδικαστικής παραπομπής στο Δικαστήριο, κρίθηκε ότι τα δικαστήρια των κρατών μελών όφειλαν να διενεργήσουν ανάλυση δύο σταδίων όταν εκζητούμενος προσπαθεί να αντιταχθεί στην παράδοση επικαλούμενος την ύπαρξη κινδύνου προσβολής των δικαιωμάτων του σύμφωνα με το δίκαιο της ΕΕ: πρώτον, το δικαστήριο οφείλει να εκτιμήσει εάν υπάρχουν γενικευμένες και συστημικές πλημμέλειες στο εκζητούν κράτος μέλος οι οποίες συνεπάγονται προσβολή των δικαιωμάτων που απορρέουν από την ΕΣΔΑ ή τον Χάρτη, και, δεύτερον, το δικαστήριο οφείλει να διαπιστώσει αν υφίσταται πραγματικός κίνδυνος προσβολής της ουσίας του θεμελιώδους δικαιώματος επί τη βάση σοβαρών και αποδεδειγμένων λόγων [βλ. υπόθεση C-216/18 PPU, ECLI:EU:C:2018:586, *Minister for Justice and Equality (Πλημμέλειες του δικαστικού συστήματος)*, στο εξής: **LM**, στη νομολογία του ΔΕΕ γνωστή ως υπόθεση *Celmer*]. Το κριτήριο αυτό επιβεβαιώθηκε προσφάτως από το ΔΕΕ στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-354/20 PPU και C-412/20 PPU, L και P, ECLI:EU:C:2020:1033 (στο εξής: **L και P**).

Ιστορικό της διαφοράς

2. Κατά των Ο. και L. έχουν εκδοθεί διάφορα ΕΕΣ, με τα οποία ζητείται η έκδοσή τους στη Δημοκρατία της Πολωνίας (στο εξής: Πολωνία). Κατά του πρώτου αναιρεσιόντος έχουν εκδοθεί τέσσερα ΕΕΣ, δύο εκ των οποίων εκδόθηκαν από το πλημμελειοδικείο περιφέρειας Lublin, ενώ τα άλλα δύο από το πλημμελειοδικείο Zdzislaw Lukasiewicz και Zamosé αντιστοίχως. Με τα τρία από τα εν λόγω ΕΕΣ ζητείται η παράδοσή του σε δίκη για πολλά συγκεκριμένα αδικήματα ενώ με το ένα ζητείται η παράδοσή του προκειμένου να φυλακιστεί δυνάμει καταδικαστικών αποφάσεων που έχουν ήδη εκδοθεί από πολωνικά δικαστήρια. Κατά του δεύτερου αναιρεσιόντος έχει εκδοθεί ΕΕΣ από το πλημμελειοδικείο περιφέρειας Rzeszów σχετικά με πέντε αδικήματα.

Η διαδικασία στην Ιρλανδία

3. Ακολουθήθηκαν οι συνήθεις διαδικασίες για την εκτέλεση των ενταλμάτων κατά των Ο. και L. ενώ η πρωτοδίκως προσφεύγουσα/αναιρεσίβλητη Minister

(Υπουργός) ζήτησε την εκτέλεση των ενταλμάτων. Οι υποθέσεις συνεκδικάσθηκαν ενώπιον του High Court (ανώτερου δικαστηρίου, Ιρλανδία). Κατά της εκτέλεσης των ΕΕΣ προβλήθηκαν πλείονες λόγοι σε αμφοτέρως τις υποθέσεις και, ενώ για καθεμία από αυτές εκδόθηκαν διαφορετικές αποφάσεις, οι αποφάσεις αυτές αφορούν το ίδιο κύριο ζήτημα και έκριναν με τον ίδιο τρόπο. Το High Court (ανώτερο δικαστήριο) με τις αποφάσεις που εξέδωσε σε κάθε υπόθεση έκρινε υπέρ της Minister (Υπουργού) και διέταξε την παράδοση των O. και L [παραλειπόμενα]. Οι αναιρεσιόντες ζήτησαν και έλαβαν άδεια να ασκήσουν αναίρεση ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου με αποφάσεις της 9ης Μαρτίου 2021 [παραλειπόμενα].

4. Ο βασικός ισχυρισμός των αναιρεσιόντων είναι ότι, μετά την έκδοση της απόφασης στην υπόθεση *Celmer*, έχει μεταβληθεί η κατάσταση στην Πολωνία. Ο νόμος για το σύστημα των κοινών δικαστηρίων (στο εξής: νέοι νόμοι) ψηφίστηκε την 20ή Δεκεμβρίου 2019 και εγκρίθηκε από το πολωνικό νομοθετικό σώμα την 23η Ιανουαρίου 2020, τέθηκε δε σε ισχύ στην Πολωνία την 24η Φεβρουαρίου 2020, το οποίο κατά τους αναιρεσιόντες ενδέχεται να υποδηλώνει ότι τα πολωνικά δικαστήρια τα οποία θα δικάσουν τις υποθέσεις τους δεν έχουν συσταθεί νομίμως όπως έκρινε προσφάτως το Δικαστήριο στην απόφαση Α.Β. κ.λπ. (υπόθεση C-824/18, ECLI:EU:C:2021:153, διορισμός δικαστών στο Ανώτατο Δικαστήριο - προσφυγές). Περαιτέρω, οι αναιρεσιόντες υποστηρίζουν ότι στην Πολωνία δεν υφίσταται μηχανισμός προκειμένου να αμφισβητηθεί η εν λόγω έλλειψη νομιμότητας. Η αναιρεσίβλητη υποστηρίζει ότι οι αναιρεσιόντες ζητούν κατ' ουσίαν από το αιτούν δικαστήριο να μην ακολουθήσει το δεύτερο στάδιο του κριτηρίου LM. Η αναιρεσίβλητη επισημαίνει ότι δεν υφίσταται νομολογιακό προηγούμενο, σε εθνικό ή διεθνές επίπεδο, το οποίο να παρέχει τη δυνατότητα σε διάδικο να προβάλλει αιτιάσεις μόνον επί θεωρητικής προσβολής των δικαιωμάτων του. Οι διάδικοι πρέπει να αποδείξουν την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ της προβαλλόμενης προσβολής και των προσωπικών τους καταστάσεων και, ελλείψει τέτοιων αποδείξεων, οι αιτήσεις αναίρεσης πρέπει να απορριφθούν.

Τα επιχειρήματα των διαδίκων

5. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του Supreme Court (Ανωτάτου Δικαστηρίου), το βασικό επιχείρημα των αναιρεσιόντων ήταν ότι η απόφαση LM, με την οποία καθιερώθηκε προσέγγιση δύο σταδίων σε σχέση με ενδεχόμενη μη παράδοση προσώπου εξαιτίας παραβίασης της αρχής του κράτους δικαίου, δεν έχει εφαρμογή στα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης, καθόσον εκείνη αφορούσε μόνο ζητήματα ανεξαρτησίας της δικαιοσύνης, το οποίο συνιστά διαφορετικό ζήτημα σε σχέση με το αν δικαστήριο έχει συσταθεί νομίμως. Επισημάναν ότι, αν το πολωνικό δικαστήριο δεν έχει συσταθεί νομίμως, ο εκζητούμενος δεν διαθέτει αποτελεσματικό ένδικο βοήθημα. Στην υπό κρίση υπόθεση, το ζήτημα που τίθεται δεν αφορά την ανεξαρτησία, αλλά τη νομιμότητα του δικαστηρίου. Επομένως, ισχυρίζονται ότι το ζήτημα της ανεξαρτησίας του δικαστηρίου τίθεται μόνον αν το δικαστήριο έχει συσταθεί νομίμως. Οι

αναιρεσείοντες επισήμαναν ότι υφίσταται πραγματικός κίνδυνος τα δικαστήρια ενώπιον του οποίων θα παρασταθούν να μην έχουν συσταθεί νομίμως βάσει των νέων νόμων και των λοιπών τροποποιήσεων που επήλθαν από το 2015, αντιθέτως προς τις επιταγές που απορρέουν από το άρθρο 47 του Χάρτη και από τα άρθρα 6 και 13 της ΕΣΔΑ. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν διαθέτουν αποτελεσματικό ένδικο βοήθημα, όπως επιτάσσει η ΕΣΔΑ και ο Χάρτης. Οι αναιρεσείοντες επισήμαναν ότι η απόφαση στην υπόθεση LM αφορούσε ζητήματα ανεξαρτησίας, ενώ, στην υπό κρίση υπόθεση, υφίσταται ένα προσδιορισμένο, θεμελιώδες δικαίωμα, ήτοι το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής, το οποίο καταργήθηκε για τους αναιρεσείοντες κατόπιν των πρόσφατων νομοθετικών τροποποιήσεων στην Πολωνία. Κατά τους αναιρεσείοντες, η διάκριση αυτή είναι σημαντική, διότι το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής είναι λιγότερο υποκειμενικό εν συγκρίσει με το ζήτημα της ανεξαρτησίας και, επομένως, σχετίζεται σε μικρότερο βαθμό με τις επίμαχες περιστάσεις του εκζητούμενου προσώπου.

6. Η αναιρεσίβλητη υποστήριξε ότι οι αναιρεσείοντες επιδιώκουν ολοσχερή απόκλιση από την πάγια αρχή σύμφωνα με την οποία ο διάδικος πρέπει να αποδείξει ότι η συγκεκριμένη και ατομική κατάστασή του συνεπάγεται πραγματικό κίνδυνο προσβολής δικαιώματος που απορρέει από την ΕΣΔΑ και/ή τον Χάρτη. Επισήμανε ότι οι αναιρεσείοντες δεν προέβαλαν κάποιον λόγο ώστε να δικαιολογήσουν τη μεταχείριση του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής διαφορετικά από οποιοδήποτε άλλο δικαίωμα το οποίο κατοχυρώνεται στην ΕΣΔΑ, και ότι στη νομολογία του Δικαστηρίου και του ΕΔΔΑ ακολουθείται παγίως η προσέγγιση κατά την οποία πρέπει να υφίσταται πραγματικός κίνδυνος προσβολής δικαιώματος του εκζητούμενου στο πλαίσιο του δικαιώματος όλων των προσώπων να μην υφίστανται εξευτελιστική ή/και απάνθρωπη μεταχείριση (συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-404/15 και C-659/15 PPU, ECLI:EU:C:2016:198, Aranyosi και Căldărău· Saadi κατά Ιταλίας, προσφυγή αριθ. 37201/06 [2009] 49, E.H.R.R. 30), ή πρέπει να υφίσταται πραγματικός κίνδυνος προσβολής της ουσίας του δικαιώματος του σε δίκαιη δίκη (LM, L και P). Η αναιρεσίβλητη ισχυρίστηκε ότι δεν υφίσταται στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί ότι δεν πρέπει να εφαρμοστεί το ίδιο κριτήριο όσον αφορά το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής. Παρέπεμψε στην απόφαση *Minister for Justice v. Brennan* (Υπουργός Δικαιοσύνης κατά Brennan) [2007] 3 I.R. 732, προκειμένου να υποστηρίξει ότι η αρχή σύμφωνα με την οποία ο διάδικος πρέπει να αποδεικνύει την ύπαρξη συνδέσμου μεταξύ της προσβολής δικαιώματος και της ατομικής του κατάστασης συνιστά επίσης αρχή του εσωτερικού δικαίου. Ο εκζητούμενος οφείλει να αποδεικνύει ότι θα έχει επιπτώσεις στην προσωπική του κατάσταση οσάκις αντισταθεί στην παράδοση. Επισημάνθηκε επίσης ότι το να απαιτείται να αποδεικνύει διάδικος την ύπαρξη εξατομικευμένου κινδύνου οσάκις προβάλλει ενδεχόμενη προσβολή του δικαιώματός του να υποστεί απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση, αλλά να μην απαιτείται η ίδια απόδειξη περί εξατομικευμένου κινδύνου σε περίπτωση ενδεχόμενης προσβολής του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής, δεν είναι εύλογο.

7. Η αναιρεσίβλητη ισχυρίστηκε ότι υπάρχουν και άλλοι λόγοι για τη διατήρηση της προσέγγισης LM: πρώτον, η απόφαση-πλαίσιο 2002/584

διευκρινίζει ότι ένα ένταλμα σύλληψης εκτελείται εκτός αν αποδειχθεί ένας από τους εκτιθέμενους λόγους άρνησης της εκτέλεσης. Επιπλέον, η αναιρεσίβλητη υποστήριξε ότι, αν αρκούσε ο εκζητούμενος διάδικος να αποδείξει μόνο την ύπαρξη γενικευμένων και συστημικών πλημμελειών στο εκζητούν κράτος μέλος, όλα τα εκδοθέντα από το εν λόγω κράτος μέλος ΕΕΣ θα μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο αντιρρήσεων και η απόφαση-πλαίσιο θα καθίστατο άνευ νοήματος έναντι του εν λόγω κράτους μέλους. Η αναιρεσίβλητη φρονεί ότι το συμπέρασμα αυτό είναι προβληματικό. Πρώτον, υπενθυμίζεται ότι, δυνάμει του άρθρου 7 ΣΕΕ, όταν το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο διαπιστώσει ότι υπήρξε σοβαρή και διαρκής παραβίαση, εντός του κράτους μέλους που εξέδωσε το ένταλμα, των αρχών που εξαγγέλλονται στο άρθρο 2 ΣΕΕ, η απόφαση-πλαίσιο 2002/584 μπορεί να ανασταλεί όσον αφορά το εν λόγω κράτος μέλος και η άρνηση εκτέλεσης κάθε εντάλματος δυνάμει της αποφάσεως-πλαισίου είναι υποχρεωτική χωρίς να απαιτείται οποιαδήποτε συγκεκριμένη εκτίμηση (βλ. απόφαση LM, σκέψεις 72 και 73). Αφετέρου, η αναιρεσίβλητη υποστήριξε ότι η δικαιολόγηση άρνησης εκτέλεσης για γενικές πλημμέλειες θα ισοδυναμούσε με ουσιαστική ατιμωρησία των προσώπων τα οποία προσπαθούν να φυγοδικήσουν ή είναι φυγόποινοι από το εκζητούν κράτος μέλος, διότι θα μπορούσαν να αμφισβητήσουν επιτυχώς ΕΕΣ χωρίς να διαθέτουν αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τις ιδιαίτερες περιστάσεις τους. Η αναιρεσίβλητη επισήμανε ότι πρόκειται για θέση αντίθετη προς τον σκοπό της αποφάσεως-πλαισίου, ο οποίος συνίσταται στην καταπολέμηση της ατιμωρησίας εκζητούμενου ο οποίος ευρίσκεται εντός επικράτειας διαφορετικής από εκείνην στην οποία φέρεται να τέλεσε αξιόποινη πράξη (βλ. απόφαση L και P, σκέψεις 59 και 60). Η αναιρεσίβλητη επισήμανε ότι το ΔΕΕ έκρινε ως προς το εφαρμοστέο κριτήριο στην περίπτωση προβάλλεται λόγος άρνησης παράδοσης εξαιτίας ύπαρξης πραγματικού κινδύνου προσβολής του εκάστοτε θεμελιώδους δικαιώματος, λόγω συστημικών ή γενικευμένων πλημμελειών στο κράτος μέλος που εξέδωσε το ένταλμα, ότι η δικαστική αρχή εκτέλεσης οφείλει να εκτιμήσει, συγκεκριμένα και με ακρίβεια, αν συντρέχουν σοβαροί και αποδεδειγμένοι λόγοι να θεωρηθεί ότι ο εκζητούμενος θα διατρέξει τέτοιον κίνδυνο σε περίπτωση παράδοσής του στο εν λόγω κράτος μέλος (βλ. αποφάσεις Aghajosi και LM). Επομένως, η παραίτηση από το δεύτερο στάδιο της εφαρμογής του κριτηρίου θα έθιγε τον ίδιο τον σκοπό του συστήματος του ΕΕΣ.

8. Οι αναιρεσείοντες διευκρίνισαν ότι η επίμαχη στο άρθρο 19, παράγραφος 1, ΣΕΕ, αρχή της «αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας» συνδέεται με τα άρθρα 6 και 13 της ΕΣΔΑ και με το άρθρο 47 του Χάρτη, και ότι μολονότι η οργάνωση της δικαιοσύνης εμπίπτει στην αρμοδιότητα των κρατών μελών, τα κράτη μέλη οφείλουν να τηρούν το δίκαιο της Ένωσης, συμπεριλαμβανομένου του άρθρου 19, παράγραφος 1, ΣΕΕ. Οι αναιρεσείοντες παρέπεμψαν, ως νομολογιακό προηγούμενο, στην απόφαση Ευρωπαϊκή Επιτροπή κατά Πολωνίας (Ανεξαρτησία των τακτικών δικαστηρίων), στην υπόθεση C-192/18, ECLI:EU:C:2019:924. Οι αναιρεσείοντες υποστήριξαν επίσης ότι το ΔΕΕ έχει αναγνωρίσει ότι το άρθρο 47 περιλαμβάνει το δικαίωμα να προβάλλεται προσβολή του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη και ότι τα δικαστήρια πρέπει να είναι σε θέση να ελέγχουν τις πλημμέλειες κατά τον διορισμό των δικαστών, παραπέμπουν δε προς τούτο στην απόφαση HG και Simpson, συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-542/18 RX-II και C-543/18 RX-II,

ECLI:EU:C:2020:232. Οι αναιρεσεύοντες ισχυρίζονται ότι η απόφαση στην υπόθεση Simpson υποχρεώνει τα εθνικά δικαστήρια των κρατών μελών να ελέγχουν τυχόν πλημμέλειες σε σχέση με τον διορισμό των δικαστών προκειμένου να υπάρχει συμμόρφωση με το άρθρο 47. Οι αναιρεσεύοντες παρέπεμψαν επιπλέον στην υπόθεση Ástráðsson κατά Ισλανδίας υποστηρίζοντας ότι, ακόμη και όταν προβλέπεται μηχανισμός επανεξέτασης, είναι σημαντική η ποιότητα της επανεξέτασης. Στην υπόθεση αυτή, το ΕΔΔΑ διαπίστωσε ότι ο έλεγχος των πλημμελειών διορισμού ήταν ελλιπής, καθόσον δεν εξετάστηκε το ζήτημα της *νόμιμης σύστασης* του δικαστηρίου. Η αναιρεσίβλητη ισχυρίστηκε ότι το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής δεν γεννάται παρά μόνο εφόσον έχει ήδη αναγνωριστεί άλλο δικαίωμα ή αξίωση, που ο αιτών ισχυρίζεται ότι προσβλήθηκε ή ενδέχεται να προσβληθεί, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτεροτήτων της συγκεκριμένης υπόθεσης και που, επομένως, χρήζει προσφυγής. Το ΕΔΔΑ έχει επανειλημμένως κρίνει ότι το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής δεν έχει αυτοτελή υπόσταση. Απλώς συμπληρώνει τις λοιπές ρήτρες της Σύμβασης που παράγουν αποτέλεσμα και τα πρωτόκολλά της. Ομοίως, το ΔΕΕ έχει κρίνει σχετικά με το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής που κατοχυρώνεται στο άρθρο 47, πρώτο εδάφιο, ότι «[...] η αναγνώριση του δικαιώματος αυτού, σε συγκεκριμένη περίπτωση, προϋποθέτει, όπως προκύπτει από το άρθρο 47, πρώτο εδάφιο, του Χάρτη, ότι το πρόσωπο που το επικαλείται προβάλλει δικαιώματα ή ελευθερίες που διασφαλίζονται από το δίκαιο της Ένωσης» (υπόθεση C-824/18, απόφαση A.B. κ.λπ., σκέψη 88). Η αναιρεσίβλητη υποστηρίζει ότι δεν υφίσταται ουσιαστικό έρεισμα, ούτε στο εσωτερικό δίκαιο, ούτε στη νομολογία του ΔΕΕ ή του ΕΔΔΑ, βάσει του οποίου μπορεί να συναχθεί ότι το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής πρέπει να απολαμβάνει αυξημένης προστασίας ώστε οι γενικευμένες πλημμέλειες στα ένδικα βοηθήματα που παρέχονται εντός ενός εκζητούντος κράτους να συνεπάγονται αυτομάτως άρνηση παράδοσης.

9. Οι αναιρεσεύοντες επισήμαναν ότι η νόμιμη σύσταση δικαστηρίου αποτελεί αναμφισβήτητη συνιστώσα του κράτους δικαίου και αναγνωρίστηκε ως τέτοια από το Δικαστήριο του Στρασβούργου και το Δικαστήριο. Κατά την άποψή τους, από τη νομολογία προκύπτει ότι η αρχή του κράτους δικαίου επιτάσσει, μεταξύ άλλων, νομότυπη διαδικασία διορισμού των δικαστών. Παρέπεμψαν στις αποφάσεις Ástráðsson κατά Ισλανδίας και L και P προκειμένου να υποστηρίξουν ότι η εξέταση του ζητήματος αν δικαστήριο «έχει συσταθεί νομίμως» αποτελεί ζήτημα διαφορετικό από την αμεροληψία ή την ανεξαρτησία του δικαστηρίου τα οποία έπονται της σύστασής του, συνεπώς απαιτούνται διαφορετικές εκτιμήσεις ως προς το ζήτημα αυτό.

10. Κατά βάση, οι αναιρεσεύοντες υποστήριξαν ότι η εκτίμηση του ζητήματος αν δικαστήριο έχει συσταθεί νομίμως προηγείται οιασδήποτε εκτίμησης περί ανεξαρτησίας· με άλλα λόγια, το πρώτο στάδιο ελέγχου έγκειται στο αν το οικείο δικαστήριο έχει συσταθεί νομίμως. Κατ' ουσίαν, υποστηρίζεται ότι το ζήτημα αν το δικαστήριο ενώπιον του οποίου θα δικαστούν οι υποθέσεις των αναιρεσειόντων έχει συσταθεί νομίμως, συνιστά αιτίαση διαφορετική από εκείνη για την οποία έκρινε το ΔΕΕ στην υπόθεση LM και επιβεβαιώθηκε προσφάτως με την απόφαση στην υπόθεση L και P. Αν δεν πληρούνται τα κριτήρια του

άρθρου 6 της ΕΣΔΑ και του άρθρου 47 του Χάρτη, ο έλεγχος του ΕΔΔΑ περατώνεται καθόσον παρέλκει οιαδήποτε περαιτέρω εκτίμηση. Με άλλα λόγια, αν το δικαστήριο δεν έχει συσταθεί νομίμως, δεν τίθεται ζήτημα ανεξαρτησίας ή αμεροληψίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, υποστηρίζεται ότι το High Court (ανώτερο δικαστήριο) δεν υποχρεούται να εκτιμήσει την προσωπική κατάσταση, τη φύση της επίμαχης παράβασης και το πραγματικό πλαίσιο εντός του οποίου εκδόθηκε το σχετικό ένταλμα, καθόσον τα εν λόγω ζητήματα είναι δευτερεύοντα αν το δικαστήριο δεν έχει συσταθεί νομίμως.

11. Η αναιρεσίβλητη υποστήριξε ότι η διάκριση μεταξύ ανεξαρτησίας και νόμιμης σύστασης είναι προσχηματική, καθόσον τόσο το δικαίωμα ακρόασης ενώπιον δικαστηρίου το οποίο έχει συσταθεί νομίμως, όσο και το δικαίωμα ακρόασης ενώπιον ανεξάρτητου και αμερόληπτου δικαστηρίου, αποτελούν διαφορετικές πτυχές του ίδιου δικαιώματος, δυνάμει του άρθρου 47 του Χάρτη, και ότι η εφαρμογή δύο διαφορετικών κριτηρίων σε δύο πτυχές του ίδιου δικαιώματος είναι επίπλαστη. Στην εν λόγω διάκριση ουδέποτε έχει προβεί δικαστήριο στο παρελθόν. Το δικαίωμα προσφυγής ενώπιον ανεξάρτητου δικαστηρίου και ενώπιον αυτού που έχει συσταθεί νομίμως αποτελούν όψεις του ίδιου θεμελιώδους δικαιώματος. Ομοίως έχει κριθεί και στο παρελθόν (HG και Simpson). Επιπλέον, επισημάνθηκε ότι το ΔΕΕ έχει κρίνει ότι σκοπός της απαίτησης τα δικαστήρια να έχουν συσταθεί νομίμως «είναι η εξασφάλιση της ανεξαρτησίας της δικαστικής εξουσίας από την εκτελεστική» (υπόθεση T-639/16 P, FV κατά Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης). Η αναιρεσίβλητη υποστήριξε ότι η συζήτηση σχετικά με τη διάκριση στην οποία προέβη το ΕΔΔΑ μεταξύ ανεξαρτησίας και νόμιμης σύστασης στην απόφαση Ástráðsson πρέπει να τοποθετηθεί στο πλαίσιο στο οποίο ανήκει. Μολονότι το ΕΔΔΑ στην υπόθεση αυτή προέβη σε διάκριση μεταξύ αμεροληψίας και ανεξαρτησίας, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι δεν αμφισβητείται ότι ο διορισμός δικαστή στο ισλανδικό εφετείο ήταν παράνομος σύμφωνα με το εσωτερικό δίκαιο, το ΕΔΔΑ εξέτασε εν συνεχεία αν η πλημμέλεια είχε επίπτωση στον προσφεύγοντα. Η αναιρεσίβλητη επισήμανε ότι ο προσφεύγων σε εκείνη την υπόθεση είχε δυνατότητα να προβάλλει αιτιάσεις για προσβολή των δικαιωμάτων του δυνάμει του άρθρου 6, καθόσον μπόρεσε να αποδείξει την ύπαρξη πλημμέλειας κατά τον διορισμό ενός εκ των δικαστών που δίκασαν την υπόθεσή του. Με άλλα λόγια, μπόρεσε να αποδείξει ότι η πλημμέλεια επηρέασε την προσωπική του κατάσταση. Η αναιρεσίβλητη επανέλαβε ότι οι αναιρεσείοντες δεν προσκόμισαν πειστικά στοιχεία από τα οποία να μπορεί να συναχθεί ότι οιοσδήποτε από τους δικαστές ενώπιον των οποίων ενδέχεται να παραστούν διορίστηκαν σε αντίθεση με τα προβλεπόμενα από το πολωνικό εσωτερικό δίκαιο. Συνεπώς, κατά την αναιρεσίβλητη, προκειμένου να γίνουν δεκτοί οι λόγοι των αναιρέσεων, οι αναιρεσείοντες πρέπει να αποδείξουν ότι το δικαίωμα νόμιμης σύστασης διαφέρει ριζικώς από το δικαίωμα ακρόασης ενώπιον ανεξάρτητου δικαστηρίου ή και από οιοδήποτε άλλο δικαίωμα. Εντούτοις, δεν υφίσταται έρεισμα στη νομολογία το οποίο να στηρίζει την ανωτέρω εκδοχή.

12. Το αιτούν δικαστήριο, στο πλαίσιο της εκτίμησής του, έλαβε υπόψη τα αποδεικτικά στοιχεία που προσκομίστηκαν ενώπιον του High Court (ανώτερου

δικαστηρίου) από την κυρία Dąbrowska, Πολωνή δικηγόρο, η οποία προσκόμισε διάφορες εκθέσεις για λογαριασμό των αναιρεσειόντων. Είναι σκόπιμο να επισημανθεί ότι δεν είναι δυνατόν, στο στάδιο αυτό, να προσδιοριστεί η σύνθεση των δικαστηρίων ενώπιον των οποίων θα δικαστούν οι υποθέσεις των αναιρεσειόντων λόγω συστήματος τυχαίας κατανομής των υποθέσεων. Επιπλέον, προσκομίστηκαν ενώπιον του High Court (ανώτερου δικαστηρίου) διάφορα έγγραφα, μεταξύ των οποίων μια γνωμοδότηση επί των νέων νόμων του Πολωνού Επιτρόπου για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα, Dr Bodnar, εκθέσεις του Οργανισμού για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη (ΟΑΣΕ), καθώς και μια έκθεση της Επιτροπής της Βενετίας της 30ής Δεκεμβρίου 2019 συνοδευόμενη από την απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Πολωνίας της 23ης Ιανουαρίου 2020. Το αιτούν δικαστήριο έλαβε επίσης υπόψη τη σύγκρουση που επισήμανε η κυρία Dąbrowska μεταξύ του Ανωτάτου Δικαστηρίου της Πολωνίας και του Συνταγματικού Δικαστηρίου της Πολωνίας επί των νέων νόμων.

13. Συμπληρωματικές πληροφορίες ζητήθηκαν από το High Court (ανώτερο δικαστήριο) όσον αφορά τον O., οι οποίες επιβεβαίωσαν ότι, δυνάμει του άρθρου 26, παράγραφος 3, των νέων νόμων, προσφυγή περί αμφισβήτησης σύνθεσης δικαστηρίου δεν δικάζεται αν αφορά τη διαπίστωση ή την εκτίμηση περί νομιμότητας της διαδικασίας διορισμού του δικαστή ή τη νομιμοποίησή του για εκπλήρωση καθηκόντων που εμπίπτουν στο δικαστικό σύστημα.

Παρατηρήσεις

14. Το αιτούν δικαστήριο έχει ιδιαίτερη επίγνωση των συστημικών πλημμελειών σε σχέση με το κράτος δικαίου οι οποίες διαπιστώθηκαν ήδη στην Πολωνία με την υπόθεση Celmer και τις ποικίλες εκδοχές της και στη νομολογία του ΔΕΕ σε υποθέσεις όπως η LM και πλέον προσφάτως στις υποθέσεις L και P, οι οποίες έχουν καταστεί ακόμη πιο προβληματικές και προξενούν μεγαλύτερη ανησυχία, μετά τη θέσπιση των νέων νόμων. Με την απόφαση της 23ης Ιανουαρίου 2020, το Ανώτατο Δικαστήριο της Πολωνίας έκρινε ότι η σύνθεση δικαστηρίου δεν είναι «προσηκόντως ορισθείσα» οσάκις περιλαμβάνεται σε αυτή πρόσωπο που διορίστηκε ως δικαστής κοινού δικαστηρίου (και άλλων δικαστηρίων) κατόπιν αίτησης του Εθνικού Δικαστικού Συμβουλίου, το οποίο συγκροτήθηκε σύμφωνα με τον νόμο της 8ης Δεκεμβρίου 2017 και ορισμένους άλλους νόμους, εάν ο πλημμελής διορισμός συνεπάγεται, υπό ειδικές περιστάσεις, παράβαση των κανόνων περί ανεξαρτησίας κατά την έννοια του Συντάγματος της Πολωνίας, του άρθρου 47 του Χάρτη και του άρθρου 6, παράγραφος 1, ΕΣΔΑ (βλ. απόφαση αριθ. 2). Δεν μπορεί να νοηθεί αυστηρότερη καταδίκη του συστήματος διορισμού δικαστών από αυτή που προέρχεται από το ανώτατο δικαστήριο χώρας. Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι η κατάσταση όσον αφορά το κράτος δικαίου στην Πολωνία είναι ακόμη πιο ανησυχητική και σοβαρή απ' ό,τι κατά την ημερομηνία κατά την οποία το Δικαστήριο εξέδωσε την απόφασή του επί της υπόθεσης LM. Το αιτούν δικαστήριο έχει ήδη επισημάνει (O'Donnell J.), στην υπόθεση Celmer κατά Minister for Justice and Equality (Υπουργού Δικαιοσύνης και Ισότητας) [2019] IESC 80, σκέψη 85:

«Συμφωνώ με τον δικαστή της ουσίας ότι το ενδεχόμενο οι συστημικές πλημμέλειες ενός δεδομένου συστήματος να συνιστούν, αυτές καθαυτές, επαρκή προσβολή της ουσίας του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, υποχρεώνοντας μια αρχή εκτέλεσης να αρνηθεί την παράδοση, δεν μπορεί και δεν πρέπει να αποκλειστεί *in abstracto*. Τούτο θα μπορούσε να συμβεί, επί παραδείγματι, στην περίπτωση που η διαπιστωθείσα σε συστημικό επίπεδο πλημμέλεια είναι τόσο εκτεταμένη και διάχυτη ώστε να εφαρμόζεται με βεβαιότητα και αναπόφευκτα από το αιτούν δικαστήριο, καθώς και σε κάθε ξεχωριστή δίκη που αφορά συγκεκριμένη κατηγορία. Εντούτοις, συμφωνώ επίσης με τον δικαστή της ουσίας ότι από την απόφαση του ΔΕΕ προκύπτει ότι οι συστημικές αλλαγές που επήλθαν στην Πολωνία, έστω και αν είναι αναμφισβήτως πολύ σοβαρές και σημαντικές, δεν μπορούν να θεωρηθούν επαρκείς ώστε να φθάσουμε σε αυτό το σημείο στην υπό κρίση υπόθεση».

15. Ωστόσο, φαίνεται ότι υπάρχουν σημαντικά ζητήματα όσον αφορά τη νομιμότητα της διαδικασίας διορισμού των δικαστών στην Πολωνία. Πράγματι, δεν είναι δυνατό οι αναιρεσείοντες στην υπό κρίση υπόθεση να προσδιορίσουν τους δικαστές ενώπιον των οποίων θα δικαστούν οι υποθέσεις τους λόγω τυχαίας κατανομής των υποθέσεων. Ακόμη και αν υποθεθεί ότι ήταν σε θέση να προσδιορίσουν τους δικαστές και να αποδείξουν ότι οι δικαστές δεν διορίστηκαν νομίμως και, επομένως, μετέχουν σε σύνθεση δικαστηρίου το οποίο δεν έχει συσταθεί νομίμως, είναι σαφές ότι δεν υπάρχει δυνατότητα αμφισβήτησης της νομιμότητας της σύνθεσης του δικαστηρίου που έχει οριστεί να δικάσει τις υποθέσεις τους δυνάμει των διατάξεων των νέων νόμων και, ειδικότερα, του άρθρου 26, παράγραφος 3, αυτών. Τούτου δοθέντος, τίθεται το ζήτημα αν οι συστημικές πλημμέλειες του πολωνικού συστήματος συνιστούν, αυτές καθαυτές, επαρκή προσβολή της ουσίας του δικαιώματος σε δίκαιη δίκη, υποχρεώνοντας την αρχή εκτέλεσης, εν προκειμένω την Ιρλανδία, να αρνηθεί την παράδοση. Η απάντηση στο ερώτημα αυτό δεν συνιστά σαφή πράξη (*acte clair*).

16. Το αιτούν δικαστήριο έχει υπόψη του και μια νέα απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση Επιτροπή κατά Δημοκρατίας της Πολωνίας, [υπόθεση C-791/19, EU:C:2021:596], σχετικά με το κράτος δικαίου, την ανεξαρτησία της δικαστικής εξουσίας και τις συνέπειες πειθαρχικής διαδικασίας κατά δικαστών. Η απόφαση αυτή εκδόθηκε μετά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου και μολονότι δεν ελήφθη υπόψη κατά την εκτίμησή του, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι αυξάνει τις ανησυχίες όσον αφορά το κράτος δικαίου στην Πολωνία και τις συνέπειες για τους ιδιώτες ενώπιον των πολωνικών δικαστηρίων.

Επί των ερωτημάτων

17. Υπό τις συνθήκες αυτές, το αιτούν δικαστήριο υποβάλει στο ΔΕΕ τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

[παραλειπόμενα] [Ερωτήματα όπως εκτίθενται στην εισαγωγική διάταξη]

Αίτημα υπαγωγής της υπόθεσης στην ταχεία διαδικασία

18. Το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο) ζητεί από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να εκδικάσει την αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 105 του Κανονισμού Διαδικασίας του με την ταχεία διαδικασία. Το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο) εκτιμά ότι οι αιτήσεις αναιρέσεως θέτουν θεμελιώδη ζητήματα του εθνικού δικαίου και του δικαίου της Ένωσης, λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων ζητημάτων και, επομένως, η προδικαστική παραπομπή εμπίπτει στην ταχεία διαδικασία και απαιτεί επείγουσα εξέταση. Ειδικότερα, προβάλλονται τα ακόλουθα ζητήματα:

α. οι αναιρεσείοντες, μολονότι δεν τελούν υπό κράτηση, υπόκεινται σε στερητικό της ελευθερίας μέτρο ασφαλείας, το οποίο συνιστά περιορισμό της ελευθερίας τους·

β. οι απαντήσεις στα υποβληθέντα ερωτήματα θα είναι καθοριστικές προκειμένου να αποφασιστεί αν οι αναιρεσείοντες θα παραδοθούν ή όχι· συναφώς, επισημαίνεται ότι τα ιρλανδικά δικαστήρια δεν μπορούν να αποφανθούν οριστικά επί της παράδοσης έως ότου εκδοθεί απόφαση επί της προδικαστικής παραπομπής·

γ. οι απαντήσεις στα υποβληθέντα ερωτήματα ενδέχεται να είναι καθοριστικές προκειμένου να αποφασιστεί αν θα παραδοθούν και άλλα πρόσωπα για τα οποία έχουν εκδοθεί πολωνικά ΕΕΣ·

δ. στην περίπτωση κατά την οποία άλλα πρόσωπα για τα οποία έχουν εκδοθεί πολωνικά ΕΕΣ δεν παραδίδονται στην Πολωνία εν αναμονή της αποφάσεως επί της προδικαστικής παραπομπής, τούτο μπορεί να συνιστά εν τοις πράγμασι αναστολή εκτέλεσης της αποφάσεως-πλαισίου μεταξύ Ιρλανδίας και Πολωνίας κατά τη διάρκεια του διαστήματος αυτού·

ε. δεδομένου ότι τα ΕΕΣ που εκδίδει η Πολωνία αντιπροσωπεύουν λίγο λιγότερο από το ήμισυ του αριθμού των ΕΕΣ που εκτελούνται ετησίως από την Ιρλανδία, τούτο θα είχε σημαντικές επιπτώσεις στη λειτουργία της αποφάσεως-πλαισίου όσον αφορά την Ιρλανδία·

Υπό τις συνθήκες αυτές, το Supreme Court (Ανώτατο Δικαστήριο) εκτιμά ότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις για εφαρμογή της ταχείας διαδικασίας.

[Υπογραφή του προέδρου του Court of Appeal (εφετείου, Ιρλανδία), ο οποίος είναι αυτεπαγγέλτως μέλος του Supreme Court (Ανωτάτου Δικαστηρίου)]